Мал. В. ГЛИВЕНКА

МУЖІ НАУКИ

— Мілко копнули колего! Я взяв глибше.

— Так у вас же докторська, а в мене ще тільки кандидатська.

перець

№ 15 (530). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1964

БУВАЄ ДИМ І БЕЗ ВОГНЮ

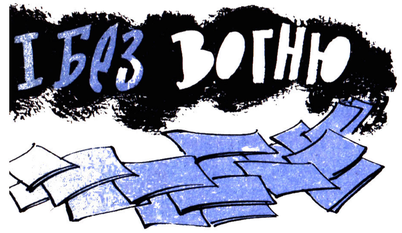

Директор автопарку гендлює запчастинами, головний інженер зловживає своїм службовим становищем, грубіян і навіть б'є робітників, старший диспетчер бере хабарі, лінійний механік «по блату» дістає картоплю, бухгалтер махлює, шофери крадуть один у одного деталі і без відриву від виробництва дружно пропивають їх...

Стривайте, а що роблять у тресті? У тресті скарги трудящих кладуть під сукно і не заважають автопаркові розкладатися і котитися далі вниз.

Гей, люди добрі! Де й коли відбуваються такі страшні неподобства? Може, мова йде про двадцяті непівські роки у якійсь провінціальній глушині?

У тому то й справа, що ні. Робиться це в наші дні в Овруцькому автопарку Житомирської області, не так уже й далеко від столиці. Про сучасність подій свідчить поштовий штемпель на конверті листа, що прийшов до редакції.

Будемо відверті. Прочитавши листа, в редакції ніхто не знепритомнів. Дуже вже «густий» факт пер із сторінок листа, щоб йому повірити на слово. Щось тут було трохи не так. Бо якби було «так», то автопарк розікрали б набагато раніше, ніж лист потрапив на редакційний стіл. Знову ж таки, з листа видно, що автор його чи не єдина чесна людина серед колективу автопарку. А якщо це так, то чому оте збіговисько злодіїв, хапуг і хуліганів досі не втопило праведника у цистерні з бензином або не повісило де-небудь у темному кутку гаража на гумовому шлангу? Може, праведник людина надзвичайної хоробрості?

У всякому разі, що б там не було, факти треба перевіряти. Диму без вогню не буває. І коли факти, що наводяться у листі, стверджаться бодай на десять процентів, то й тоді буде чималенька робота для перчанської мітли.

Словом, гонець Перця помчав у Овруч.

Уже перше знайомство із справами Овруцького автопарку показало, що коли тут є хапуги і бандити, то вони дуже вміло маскуються під порядних людей. Автопарк як автопарк, люди як люди, план як план. Автопарк собі стоїть на місці, люди собі працюють, колеса собі крутяться, тонно-кілометри собі зростають, план собі виконується.

Навіть п'яних не видно. Навіть головний інженер т. Наволокін (отой, що б'ється) зовсім не схожий на розбишаку.

Треба копати глибше.

Починаються «розкопки». «Розкопки» ці — не дуже приємна процедура і для тих, кого «розкопують», і для тих, котрі «розкопують».

Але треба. Істина не мусить страждати.

При «розкопках» не знайдено нічого. Навіть автора листа, слюсаря-карбюраторника Кректуна. Кректуна звільнили за скороченням штату.

Все ясно — розправа за критику. Пострадав чесний і принциповий працівник, а зграя шахраїв причаїлася і видає себе за чесних людей. От де заритий собака.

І знову виявляється, що собака заритий зовсім не там. Собака заритий в іншому місці.

Спочатку могло здатися, що Кректун не міг миритися з неподобствами, які творилися в автопарку. Неподобства ці, ну просто-таки не подобались Кректуну. А потім виявилось, що Кректуну не подобаються зовсім інші речі. Не подобається йому, наприклад, що головний інженер особисто перевіряє мотори відремонтованих машин. Та як він сміє!

Так головний інженер може розперезатися до того, що й Кректуна контролювати почне! Треба щось робити! Треба показати головному інженерові, де раки зимують! Що? Головінж відчитав ледаря, який допустив брак у роботі? А ми його «на олівець»! Та не ледаря, а головінжа. І це можна написати, що головінж не відчитав ледаря, а побив до крові чесного роботягу. Хай потім розбираються: до крові чи не до крові, хай псують кров головінжу. Знатиме другий раз, як бути вимогливим.

А директор? Він що думає, що Кректун буде виконувати його накази і розпорядження? Ні-і, не на такого напав! Директор мусить бути сам по собі, а Кректун сам по собі. Директор попереджає Кректуна? Ах, нахаба! Кректун на ці попередження «ноль внимания и фунт презрения». Догану? Я т-тобі покажу догану! І директора «на олівець». Що-о? Диспетчер і механік про щось заїкнулися? Ну, це взагалі дрібна сошка, їх Кректун взагалі не помічав раніше, але коли вони вже так хочуть, то й на них олівець знайдеться.

Лист до редакції не був ні оригінальним, ні єдиним. Близнюки цього листа випурхнули з-під Кректунового олівця і в Овруцьку районну прокуратуру, і в Житомирський облавтотрест, і в Житомирський промисловий обком партії, і у Верховний Суд УРСР, і ще в кілька інстанцій.

Справа дійшла до того, що карбюраторний цех цілими днями не бачив Кректуна, бо Кректун або писав скарги, або «виводив на чисту воду» все керівництво автопарку де-небудь у суді чи в прокуратурі.

Кректуна умовляли, Кректуна виховували, Кректуна перевиховували, Кректунові зауважували, Кректунові виносили догани. Потім Кректунові виносили догани, зауважували, перевиховували, виховували, умовляли. Потім все це повторювалося знову у зворотній послідовності. Марно... Кректун робив, що хотів і як хотів. Наказів і розпоряджень для нього не існувало. Його прямі обов'язки за нього виконували інші. За виконану іншими роботу Кректун справно одержував зарплату і тут-таки «виводив» тих інших «на чисту воду».

Настав час, коли навіть ліберальна профспілка Овруцького автопарку зрозуміла, що одиниця штатного наклепника штатним розписом автопарку не передбачена. Або Кректун буде ремонтувати карбюратори і одержувати за це зарплату, або Кректун буде писати безпідставні доноси, але зарплати за це не одержуватиме.

І тут виник конфлікт. Кректунові не хотілося ремонтувати карбюратори. Кректунові хотілося писати безпідставні доноси й наклепи, псувати одним людям кров і морочити іншим людям голови. І ще Кректунові хотілося, щоб це його заняття оплачувалося за рахунок фонду зарплати Овруцького автопарку.

Кректунові показали на двері...

Двері за ним не встигли зачинитися. Густо пішли комісії, викликані скаргами Кректуна. Пройшов крізь ці двері і гонець Перця...

Прийшов, подивився і хоче сказати:

— До відома всіх установ, організацій та громадян, яким доведеться вивчати «творчість» Кректуна:

Не читайте, не вивчайте, не псуйте собі та іншим нерви, не переводьте державні гроші на відрядження до Овруча!

Не кидайтеся гасити пожежу, якої не було. Дим, правда, був. Але це той дим, який не їсть очей таким, як Кректун.

Микола БІЛКУН.

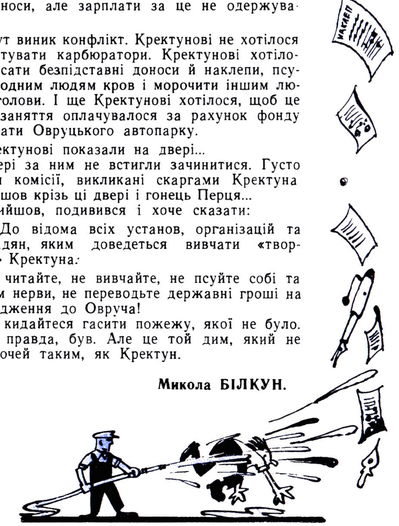

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Сама по собі паперова тяганина дуже не гарна штука. Противна, як осіння надокучлива муха. Інші форми тяганини нічим не кращі. Коли йдеться про затягування будь-чого, то навіть дихається важче. Можна собі тільки уявити, як набридла одна тяганина (хоч і не паперова) колгоспникам та їхнім дітям-школярам з колгоспу «Росія», Золочівського району, Львівської області.

Ще в 1961 році колгосп уклав договір з тодішнім Перемишлянським (тепер він став Золочівським) міжколгоспбудом на спорудження школи-восьмирічки.

Не хочеться на сторінках журналу розводити тяганину, довго і нудно розповідати про те, як закладався фундамент, а потім...

Не треба бути професором логіки, щоб зрозуміти, як будувалася школа, якщо почала вона будуватися в 1961 році, а в 1964 році пишеться не про закінчення будівництва, а запитується, коли ж воно кінець кінцем закінчиться.

Проте треба бути об'єктивним і відзначити, що тяганина була не на всіх етапах будівництва. Коли йшлося про гроші, асигновані колгоспом на будівництво, то тут адміністрація міжколгоспбуду, на чолі з т. Вінцеровським, діяла чітко і злагоджено, як добре відрегульований годинниковий механізм. Гроші з колгоспного рахунку буквально злизувались. Коли ж діло доходило до виконання решти пунктів договору, то тут механізм чомусь виходив з ладу, і годинник починав відставати. І здорово відставати! Години непомітно складалися у дні, а потім у місяці і роки.

От у зв'язку з такою розбіжністю і виникає запитання, за яким годинником голові міжколгоспбуду т. Вінцеровському буде трудовий стаж нараховуватись? За першим чи за другим? А коли за другим, то чи не буде т. Вінцеровський скаржитись на тяганину?

* * *

Друга новина з питань тяганини. Це вже тяганина суто паперова. Помічнянська (Кіровоградської області) міжколгоспна будівельна організація переказала Київському філіалу «Держстатвидаву» гроші в сумі 66 карбованців 49 копійок. Мовляв, ми вам гроші, а ви нам за ці гроші надрукуєте бланки для бухгалтерської звітності. Було це в грудні минулого року. Відтоді ні грошей, ні бланків.

Помічна пише до Києва—де мої бланки? А Київ пише до Помічної — де мої гроші? Виявляється, Київ грошей не одержав. Помічна, в свою чергу, доводить, що гроші вона переказала. Так і листуються.

ЯК БУТИ

Рік тому у «Перці» писалося про те, що київський завод «Механік» буквально знущається з своїх сусідів, мешканців будинку № 49/47 по вулиці Фрунзе.

Гупання молотів, пресів, шум витяжних вентиляторів, дим і кіптява доводять сусідів до нервового розладу.

Рік тому у «Перці» писалося про те, що мешканці четвертих і п'ятих поверхів будинку № 7 по вул. Затонського (м. Київ) бігають по воду до сусідів, які живуть нижче.

Півроку тому редакція «Перця» у своєму листі попросила Ровеньське обласне управління кінофікації звернути увагу на плачевний стан клесівського кінотеатру «Зірка».

Рік тому дирекція київського заводу «Механік» відповіла редакції, що вживаються заходи до ліквідації шумів і створюються очисні пристрої.

Рік тому Жовтнева райрада міста Києва відповіла редакції, що вживаються заходи до поліпшення постачання води мешканцям четвертих і п'ятих поверхів будинку № 7 по вул. Затонського.

Півроку тому Ровеньське обласне управління кінофікації відповіло редакції, що Сарненська райрада асигнувала кошти на ремонт клесівського кінотеатру «Зірка».

Літо року одна тисяча дев'ятсот шістдесят четвертого.

Завод «Механік» як отруював повітря, так і отруює. Як гупав, так і гупає.

Мешканці будинку № 7 по вулиці Затонського як бігали до сусідів по воду, так і бігають.

Клесівський кінотеатр «Зірка» як стояв облуплений, так і стоїть.

Що ж воно виходить, громадяни адресати?

Коли людина з власної ініціативи бреше в усній формі, її називають коротким і економним словом: брехун. Не варто й говорити, що це слово не прикрашає ділової характеристики людини.

Але коли люди бре.., пробачте, кажуть явну неправду у письмовій формі, та ще й на фірменних бланках, то, згідно з правилами хорошого тону, вважається безтактним називати їх брехунами. А іншого слова словник не дає.

Як же бути?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

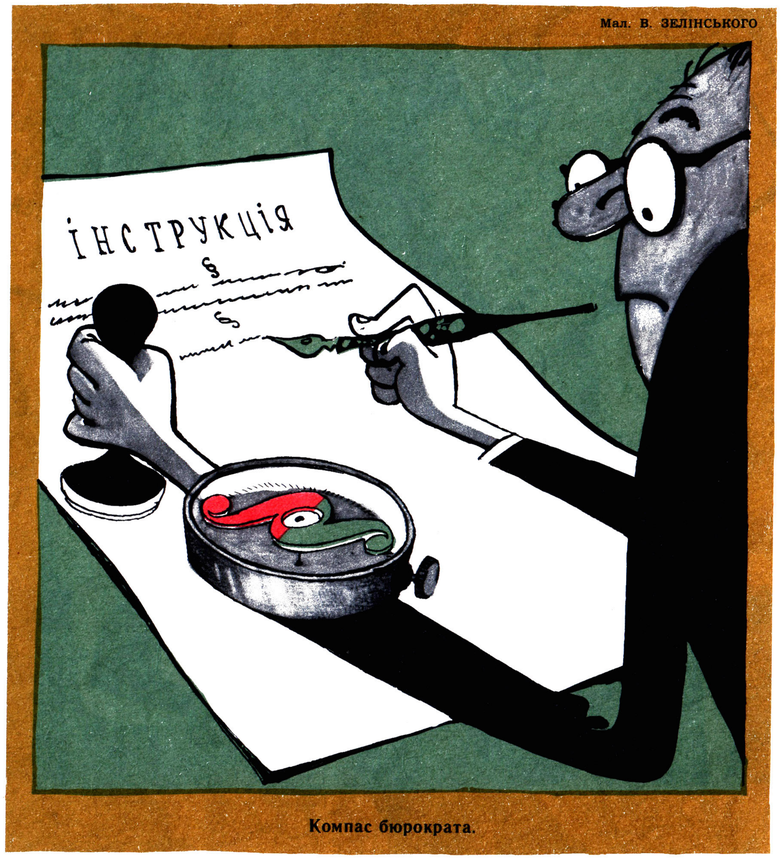

Компас бюрократа.

— Не питайте, люди,
Чому гірко плачу...
Ми оце за містом
Спорудили дачу
Тисяч на п'ятнадцять.
Кажу правду щиру.
Ще й у місті ладну
Маємо квартиру.
Придбав Гриша «Волгу».
Синок — мотоцикла...
Та чомусь спокійно
Спати я відвикла.
Ледь закрию очі,
Як сняться дурниці.
Нібито мій Гриша
Сидить не в крамниці —
Простягає руки
Крізь залізні грати,
Ніби хоче дачу
До себе забрати...

Так одна «мадама»
Говорила всюди...
Але нас цікавить,
Що говорять люди...

Люди ж кажуть:
— Д а ч а
Та на палац схожа,
А навколо неї —
Добра огорожа,
Мов, гадюка, в'ється

(СЦЕНКИ ІЗ ДРАМИ ОДНІЄЇ «МАДАМИ»)

В лісі понад ставом.
Біля брами — сторож
З чорним вовкодавом
День і ніч невтомно
Стоять насторожі,
Щоб ніхто не глянув
В двір з-за огорожі...

Звідки гроші в нього?
Що ж, і це ми скажем:
Бестія торгує
«Лівим» трикотажем...

Так казали люди...

Час пройшов...
І я вже
Хочу знов послухать,
Що ж «мадама» каже.
А вона, знайому
Стрівши раз у місті,
Тихо повідала
Отакі їй вісті:

— Не питайте, любко,
Чому гірко плачу...
В нас на тому тижні
Відібрали дачу.
А оце я Гриші
Несу передачу.

А ота знайома
(От де жінка мила!),
Отаке почувши,
Щиро пожаліла:
— Ви дивіться, значить,
Таки вскочив Гриша?..
Жаль, що посадили...
Жаль, що... не раніше.

Василь ІВАЩЕНКО.

ОЛІВЕЦЬ-ХАПУНЕЦЬ

І ЗОВСІМ НЕ КАЗКА

Не в тридев'ятому царстві, не за морями, не за горами, а в сонячному Херсоні живе собі та хліб жує Арон Ілліч Геймансон. Нема у нього ні килима-самольота, ні жар-птиці, ані скатерті-самобранки. Та є в Арона Ілліча олівець-хапунець.

На вигляд звичайний собі олівець, а насправді — чарівний. Арон Ілліч сидить собі вдома та чаї попиває, а олівець тим часом йому вірою і правдою служить. Бігає та у відомостях на зарплату розписується. Нібито Арон Ілліч не вдома сидить, не од чаїв потіє, а в поті чола свого працює.

Особливо гостинно зустрічають олівця-хапунця у Новокаховському місторзі. Директор місторгу т. Чорнявський сам його зустрічає, власноручно перед шановним касу відчиняє. А хапунець хапає спочатку півсотні карбованців нібито за те, що Арон Ілліч товарознавцем трудиться, потім тридцятку — за розвантажувальні роботи, потім ще п'ятнадцять — за навантажувальні. А той у цей час нічого не вантажить і нічого не розвантажує, а чаї попиває... І не сам, а з дружиною Сарою Борисівною. А олівцю що? Він і за Сару Борисівну півсотні з каси тягне за те, що вона нібито працює у тому ж місторзі експедитором.

А звідки взявся той чарівний олівець? Кажуть, що подарував його Геймансону сам Чорнявський. За те подарував, що Арон Ілліч не проста людина, а незамінна і пробивна. Хоч манну небесну йому замов — дістане.

Та от яка напасть: незамінна людина — з професією рідкісною — штовхач, а штатним розкладом не передбачена. От і довелося подарувати йому чарівний олівець. Щоб жив Арон Ілліч і не тужив. Адже місторгівська каса — не власна кишеня.

Л. МАХІНЬКО,
голова групи сприяння партдержконтролю.
м. Нова Каховка.

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

ІНСТРУКЦІЯ ДО БРАКОВАНОЇ ПРОДУКЦІЇ

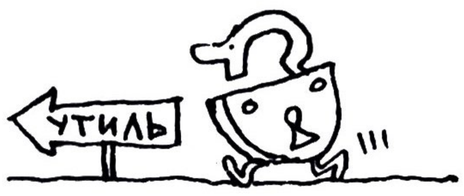

У Дніпропетровську, на вулиці Перекопській, є завод металовиробів. А на тому заводі клепають висячі замки «8-с». Видно, багато скарг одержали місцеві замкарі на те, що їхні замки не відмикаються, бо написали до своєї продукції спеціальну інструкцію. І як ключ вставляти — написали, і в який бік його повертати — сказали. На закінчення ж мудро порадили, коли ключ виймати. Але й з інструкцією замок не відмикається. А як замок ламати — в інструкції не сказано. Чи з коцюбою до нього підступати, чи ломом атакувати? Особисто я скористався зубилом. Ми на ферму повісили три таких замки, і два з них вже такі, хоч в утиль здавай.

Отже, висилаємо вам замки і сподіваємося, що виставком подбає про те, щоб дніпропетровські бракороби дописали інструкцію до своєї продукції.

І. КОМАРНИЦЬКИЙ,
зав. фермою колгоспу «Прапор Леніна».

В.-Новосілківський район, Донецької області.

БЛАКИТНІ НОСИ

Нещодавно на вулицях м. Антрацита почали раптом з'являтися люди з блакитними обличчями. Правда, з суцільною блакиттю на обличчі ходили лише дорослі, діти ж гуляли лише з блакитними носами.

Що за диво? Що за напасть?

Виявилося — нова епідемія особливого роду. Захворіли на неї в Донецьку, а всі ознаки її з'явилися в Антрациті. Епідемія виникла серед бракоробів Донецької фабрики художньої галантереї, а з блакитними носами почали ходити покупці.

Справа у тому, що працівників фабрики вразила епідемія бракоробства, і вони почали випускати такі линючі носові хустки, які при першому ж дотику фарбують лоби, носи і щоки першосортною блакиттю.

Добре було б, якби Донецька держінспекція по якості товарів посадила бракоробів на карантин, а виставком врахував їхній потяг до привселюдної демонстрації своїх виробів і прийняв товар на виставку ширнетреба.

С. КАРУЦА та П. ГОЛОВЧЕНКО,
працівники Антрацитівського рудоремонтного заводу.

БЕЗГОЛІВ'Я

Казати, що цвяхи, які виробляють у Сумах, ні на що не схожі — гріх. На щось вони таки схожі. От тільки на що — визначити важко.

Та не це головне.

Головне — що у масло ті цвяхи загнати можна навіть без молотка. А вже в сметану вони лізуть самі, як по маслу. От тільки в дошки лізти не хочуть.

Гнуться. Та так по-підлабузницькому вигинаються, що стукнути по них молотком не наважиться навіть безсердечна людина.

А втім, якщо якийсь безсердечний покупець і замахнеться молотком, то й тоді нічого з цього не вийде. Бо стукнути — ні по чому: половина цвяхів, що їх випускає Сумський цвяховий завод, — не має голівок.

До повного безголів'я, правда, ще не дійшло. А дійти може, якщо на заводі бракоробів будуть гладити по голівці.

В. ФОМЕНКО.

м. Суми.

ДРОТЯНІ КАПЕЛЮХИ

Чернівецька і Ялтинська фабрики головних уборів змагаються між собою. Вони хочуть раз і назавжди з'ясувати, хто з них найкраще спотворить тих, що носять літні капелюхи.

Боротьба йде з перемінним успіхом. То ті, то інші бракороби викидають все кумедніші коники. За браком місця для детального показу художеств чернівецьких і ялтинських бракоробів, ми ознайомимо вас лише з досягненнями, характерними для обох фабрик.

Літні капелюхи обох фабрик виробляються не з капрону, а з дроту. Фарбують їх здебільшого у той сріблястий сталевий колір, який властивий залізним вінкам та могильним огорожам.

Але й це ще не все! Досить потрапити капелюхові під дощ, як він дивовижним чином міняє свою якість. Після дощу капелюх здається зробленим вже не з дроту, а з ганчір'я: верх провалюється, криси обвисають і мають такий вигляд, наче їх жувала корова.

Сподіваємось, що Чорноморський та Подільський раднаргоспи гідно відзначать видатні заслуги директорів обох фабрик головних уборів Є. Щербини та С. Воробйової, а також не обійдуть своєю увагою й головних інженерів В. Смирнова та Н. Астапова.

І. ОВСЯНКО,
начальник Управління держінспекції по якості.

СЕКРЕТ БЕЗ СЕКРЕТУ

Відвідувачі виставки — народ допитливий. Незважаючи на таблички «Експонати руками не торкати», вони намагаються обмацати з усіх боків кожну новинку.

Через це виставком вважав за доцільне замкнути 1510 ванних мильниць виробництва київського заводу «Метиз» у сховище. Бо доторкнутися до такої мильниці — значить обов'язково подряпатись. на ній стільки гостряків і тріщин, що просто жах. На сховище повісили здоровенний замок.

Та якось до того сховища впевнено наблизився чоловік. Він з грайливою посмішкою поклав на долоню той здоровенний амбарний замок, витяг три копійки і... Сталося чудо: замок відімкнувся.

Чарівником виявився сам директор заводу «Метиз» т. Черняк.

— Цей замок, — пояснив він присутнім, — не простий, а модернізований. Ключ потрібний лише для того, щоб замкнути його. Відімкнути ж може хто завгодно і чим завгодно: монетою, цвяхом, пальцем. Прекрасні замки!

А комісія по якості позбавила т. Черняка права збувати такі замки. 2250 штук забракувала!

СПІВАЮЧІ ПЕТЛІ

Настроювачі роялів зробили цікаве відкриття. Варто торкнутися — ні, не клавіша — кришки рояля, як з глибини інструмента лунає звук. Правда, той звук не дуже й мелодійний. Зате з настроєм: жалібний, жалісливий.

То подають голос рояльні петлі виробництва Ужгородського фурнітурного заводу. Щось у них заїдає.

12 тисяч таких петель одночасно потрапило на нашу виставку. Вслухайтесь в їхню мелодію, бракороби!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

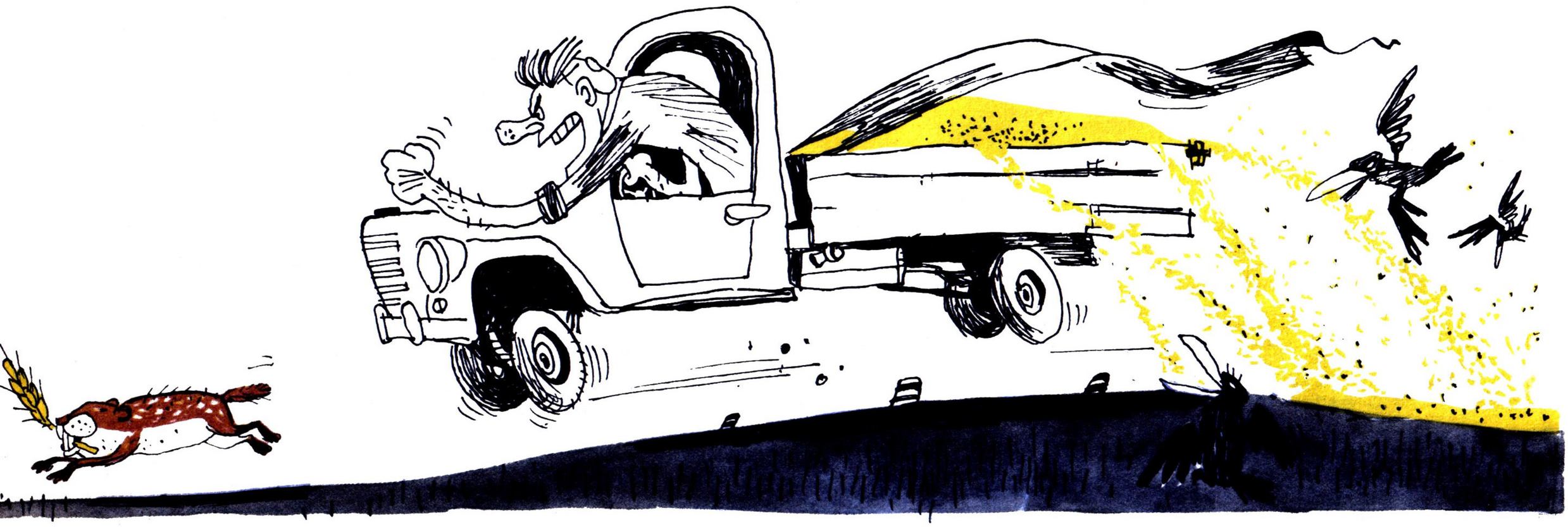

— Я тобі покажу, як зерно нищити!!!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Наше вам з кісточкою!..

ГУСКА СВИНІ НЕ ТОВАРИШ

Це ви так думаєте. А голова колгоспу «Комуніст», Підволочиського району на Тернопільщині, Петро Герасимович Макаров не так думає. Петро Герасимович навпаки думає. Він переконаний, що гуска таки товариш свині і внаслідок цього товаришування навчилася у свині деякого свинства. І гуску треба суворо ізолювати від іншої сільськогосподарської фауни.

Колись, наприклад, пуси мирно собі паслися на вигоні і нікому не заважали. І корови там паслися, і телята. Нічого. Ніхто нікому не заважав. А з весни цього року гусям сказали — зась! Не смійте своїх гусячих носів витикати на вигін, сидіть дома. За віщо гусям така кара? Ну, скажімо, коли б якийсь гусак хвицьнув бугая, чи якась гуска роздерла телицю, тоді інша справа, тоді гусяче плем'я заслуговувало б на сувору ізоляцію.

У селі Хоптянка, де розташована II бригада колгоспу, гуси зазнають ще жорстокіших репресій. Там їм взагалі не дозволяється виходити на вулицю. Хтозна, що вони там можуть натворити? Візьмуть, як свині, перериють дорогу, от тобі й аварія. Або на людей нападати почнуть, а то, дивись, візьмуть і трактора чи комбайна перекинуть. Од них всього можна сподіватися.

Свою нелюбов до індивідуального птахівництва Петро Герасимович і на громадське птахівництво перекинув.

Мабуть, тому на господарстві колгоспу «Комуніст» ні «кукуріку», ні «га-га-га» не почуєш.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Нам написали, що між колективом педагогів Штерівської восьмирічної школи та її директором П. В. Носаченком виник конфлікт. Педагоги вимагали від директора, щоб він і в роботі, і в побуті був зразком і для вчителів, і для учнів. А директор прагнув, щоб учителі й школярі робили все на його зразок.

У цьому конфлікті Луганський промисловий облвно став на бік учителів і зняв П. В. Носаченка з посади директора школи.

Народні усмішки

МАЛИЙ ВИБІР

Вирішив купецький син одружитися. Пішов він до одного поміщика і каже:

— Я прийшов до вас сватати дочку.

— А яку ти хочеш? — запитує поміщик. — У мене їх аж три. Найменшій я даю двадцять тисяч приданого, середній — сорок, старшій — сімдесят.

Думав, думав купецький син, а потім і питає:

— Скажіть, будь ласка, а у вас ще старшої немає?

Повідомив В. ЗАДОЯ
з с. Н.-Ровні, Карлівського району, Полтавської області.

ДО ЛИЦЯ

Зібрався пан на карнавал і примірив маску конячої голови. Побачив його управитель і, бажаючи догодити своєму господареві, улесливо сказав:

— Ця маска, ясновельможний пане, вам дуже до лиця!..

ТУДИ І НАЗАД

Ідучи у відпустку, він на кожному пероні вигукував:

— Гей, хлопці! А де тут у вас ресторан?

А повертаючись додому, тихенько питав:

— Браточок, де тут кип'яточок?..

Повідомив П. Ф. ГАЛЬЧЕНКО
з м. Дніпропетровська.

ЯК БАТЬКО СИНА ВЧИВ

Вирішив батько навчити сина лічити.

Сів він на стілець, посадив коло себе Петрика і наказав йому уважно слухати. Потім тоненько бекнув раз, другий раз грубіше, а третій — зовсім басом. А потім і питає Петрика:

— Скільки тут баранів бекало?

А Петрик, не довго думаючи, відповів:

— Один!..

Повідомив О. ДИТЮК
з с. Співакове, Роменського району, Сумської області.

ТРЕТЬОГО НЕ БУЛО

— Ти знаєш,— скаржився швець своєму другові, — вчора хтось у мене вкрав сало і з'їв рашпиль.

— Ти думаєш, що це я зробив?

— Ні, я такого не скажу, але в мене більше нікого не було, тільки ото вдвох ми й випивали.

ЯК ЗШИВАЛИ?

Дід про якусь смішну пригоду розповідав онукові та й сказав:

— Там таке творилося-а!.. Ми сміялись, аж животи лопалися...

— А як вас потім зшивали? — запитав онук.

Повідомив Ів. ЧЕРНЕЦЬКИЙ
з с. Рованці, Рожищанського району, Волинської області.

Друже Перче!

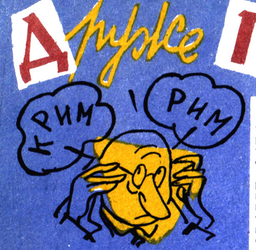

Особисто нам нічого від тебе не треба. Ми турбуємося про (дай, боже, вимовити!) «Укрголовліспапірпостачзбут». Поясни його працівникам, де Крим, де Рим, а де попова груша.

З якогось дива отой самий «Укрголовліспапірпостачзбут» занарядив Верхняцькому цукровому заводу (Христинівський район на Черкащині) 275 кубометрів лісу-кругляка з Канівського лісгоспу. Завод має той ліс розпиляти на дошки і передати в Умань — хлібокомбінатові та заводові будматеріалів і в Ніжин машинобудівному заводові.

Скажемо тобі по секрету, що пилорама цукрозаводу не дуже потужна і не може навіть потреб свого підприємства задовольнити. А тим часом в самій Умані є коло десятка пилорам, і ми могли б спокійно без цукрозаводу обійтися. Та й ніжинці цій справі самі вдома якось би зарадили. Навіщо ж тоді затіяно ті перевозки лісу?

Ото ж і просимо: поясни, Перче, працівникам «Укрголовліспапірпостачзбуту», де Крим, де Рим, а де попова груша. Бо може статися, що коли треба буде попову грушу на дошки для Криму розпиляти, то вони спочатку запоторять її кудись аж у Рим. Уявляєш, в яку копієчку кожна така дошка влетить?!

Н. САВЕЛЬЄВ,
директор Уманського хлібокомбінату.

Запрошуємо тебе негайно приїхати до нас, може, хоч тобі вдасться врятувати від розбазарювання один побутовий об'єкт. Зветься той об'єкт — лазня. Збудували її ще в 1958 році. Гарну спорудили, простору, за останнім словом комунальної техніки. Ось-ось мали її відкрити. Аж воно взяло та й лопнуло все, як булька на воді. Сталося це в 1959 році, відразу ж по тому, як наше Село перестало бути райцентром, а ввійшло до складу Підволочиського району.

«Навіщо їм така розкішна лазня,—мудро вирішили підволочиські районні дівчі, — коли вони тепер звичайна собі периферія? Обійдуться!».

По тих словах і до «діла» приступили. Спершу вивезли з нашої лазні казани, потім труби, потім демонтували інше устаткування. А нині ми з жахом дивимось, що й до дверей та цегли добираються.

Тож не барися, Перче, приїжджай швидше до нас та піддай пари нашим районним дівчам, котрі так «мудро» повернули справу з лазнею.

А. НЕЧАСНИЙ,
помічник санітарного лікаря.

Тернопільська область.

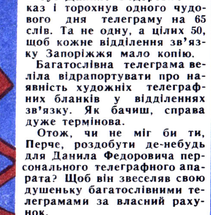

Може, ти й не знаєш, що наказом Міністерства зв'язку СРСР забороняється зв'язківцям заложивати службовими телеграмами. Тож бригадир Запорізького центрального телеграфу Данило Федорович Яковлев мусив би пам'ятати цей наказ.

А от трапилось так, що забув Данило Федорович наказ і торохнув одного чудового дня телеграму на 65 слів. Та не одну, а цілих 50, щоб кожне відділення зв'язку Запоріжжя мало копію.

Багатослівна телеграма вилізла відрапортувати про наявність художніх телеграфних бланків у відділеннях зв'язку. Як бачиш, справа дуже термінова.

Отож, чи не міг би ти, Перче, роздобути де-небудь для Данила Федоровича персонального телеграфного апарата? Щоб він звеселяв свою душеньку багатослівними телеграмами за власний рахунок.

А коли з персональним телеграфом не вигорить, то натякни Данилові Федоровичу (можна й поштою), що державні гроші не люблять, коли їх на вітер кидають. Хоч той вітер і телеграфний.

ЗВ'ЯЗКІВЦІ.

м. Запоріжжя.

Уявляємо, який би рознос учинив директор нашого заводу т. Зак своїй жінці, коли б та подавала йому обідати вдома, а за ложкою до сусіда посилала. Жодного дня не потерпів би цього т. Зак.

А ось на виробництві... Та краще послухай.

Наш Свіський насосний завод виготовляє різне обладнання для новобудов хімії. Робити його треба швидко й раціонально. Та воно в нас не завжди так. Скажімо, наша бригада заготовляє різні днища, кришки, фланці та інші деталі колоподібної форми. А виробничий процес організовано так, що шматки сталевого листа ми відрубуємо в одному місці, а вирізаємо з них кола зовсім в іншому. Кран туди не дістає, і всі заготовки ми тягаємо вручну.

— Поставте малі ножна поруч! — не раз просили ми головного механіка т. Приходька, головного інженера т. Биндюга і самого директора т. Зака. Та відповідь одна, штампована: «Устаткування поставлено за проектом, і ми не можемо порушувати проект».

Просимо тебе, дорогий Перче, розтлумач нашому директорові, що бігати за ложкою до сусіда смішно, а носитися з заготовками по заводу нераціонально і нерозумно.

За дорученням бригади комуністичної праці
Володимир СТАРКОВ,
котельник.

Сумська область.

Жвава жартівниця мадам Дрібниця

(ДЕФЕКТИВНА ПОВІСТЬ)

ПРОЛОГ

Спорядилися ми на Донеччину. Аж на пероні біля вагона — знайомий. Знервований такий, видно. Тільки-но хотів він вилити свою душу, а тут, штурхонувши його чемоданом, поза чергою прошмигнула у вагон якась дамочка. Знайомий обурився.

— Не зважайте, — каже вагоновожатий, — та то ж — дрібниця.

— Тьху! — обурився знайомий. — І тут всюдисуща Дрібниця. Ви повірите, ще тільки сьогодні вимотала вона з мене всі нерви. Купую полуниці, а продавець підсовує гнилі. «Подумаєш, — каже, — одна-дві гниленьких попалося. То ж дрібниця»... Приїхав на вокзал у таксі, розплачуюсь, жду решту. Шофер, не додавши 20 копійок, каже: «Та це ж дрібниця! Та й дрібних у мене немає». Нерви, розумієте, людям псують і все — дрібниця та дрібниця!..

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

(епічний)

Донецьк. Коли дивишся на це місто, стає жаль отих людей, що аж із шкіри лізуть та рвуться поїздити по закордоннях. Ось куди б їздити та дивитись! Слово честі, мабуть, немає у світі другого такого красивого шахтарського міста! Місто будується, місто щодня красивішає й красивішає. І знаєте, яку має тенденцію? Обігнати Київ, славнозвісне місто-сад, не тільки у... (ох!) футболі, а й по озелененню.

Це ми так собі думали, сидячи біля фонтана у парку. Аж підходить молодичка спритна:

— Поворожити?

— ?.. —

— Сушить вам серце, — не дала отямитись ворожка, — мадам Дрібниця. Вона тут, у Донецьку. Та тільки не побачите її, бо щоразу інший образ і подобіє приймає. А на слід її можете натрапити. От підіть не по центральній вулиці імені Артема, а хоч трохи по ліву руч або по праву руч...

Йдемо. А на якій же ми вулиці? Хто його знає—табличок з назвами вулиць, а то й номерів будинків нема. Пробігаємо цілий квартал і аж на другому розі таки з трудом розібрали назву.

«Це — Дрібниця, — думаємо,— що табличок нема, але треба-таки подзвонити у міськраду й сказати». Кидаємося до телефону-автомата... Ге! Апарат є. А трубки— дасть біг. Ми до другого автомата — ні трубки, ні апарата... До третього, до... № 33, № 219, № 13, № 230, №... №... №...

— Та то, — кажуть збоку, — дрібниця, десь-таки подзвоните.

Е, мадам Дрібниця розгулялася не в міру, треба повідомити про це в обласне управління Міністерства зв'язку.

Заходимо. Знайомимося із працівником управління Спиридоном Васильовичем Чубарем.

— Ви знаєте,—каже сумно Спиридон Васильович, — з таксофонами у нас просто стихійне лихо. У місті 300 таксофонів. З них на сьогодні 82 не працює, 56 без трубок...

— Та в чім же річ?

— Хулігани, бешкетники, а то й любителі поживитися державним майном, — відповідає тов. Чубар. — А що ви нам порадили б, щоб позбутися оцього лиха?

— Ми порадили б, — кажемо,— винайти новий досконалий апарат-таксофон, такий, щоб... Підходить, скажімо, нечесна людина і тільки-но подумала вкинути не ту або щербату монету, а з апарата-автомата під самий ніс отаканенна автоматична дуля! Захотілось трубку відірвати — а з автомата автоматична довбишка: трісь по голові! Не псуй народне добро!

Тільки винайти такий апарат одній людині не під силу. Тут треба попрацювати гуртом: і вам, і міліції міста, і комсомольцям-дружинникам, і вчителям шкіл, і місцевій пресі, радіо, телебаченню і всій громадськості.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

(гумористичний)

Є в Донецькій області районний центр — Велика Новосілка. Росте село, хоче у майбутньому назватися селищем міського типу або й містечком. Воно переймає хороші звичаї у свого старшого адміністративного брата Донецька: не тільки щиро трудиться, а й щодня прихорошується, щороку зеленіє, чистіє.

Так от у ту Велику Новосілку і привели нас сліди мадам Дрібниці. І там побачили ми таке.

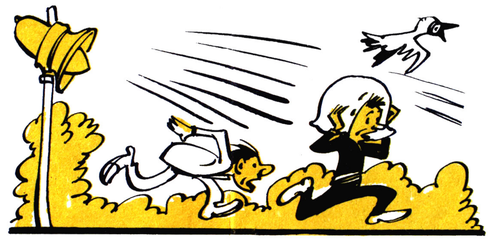

У центрі села, у парку стоїть стовп, а на стовпі причеплено репродуктора, вірніше — гучномовця. Дуже гучний гучномовець. Як гукне, так чути не тільки у Великій Новосілці, а й у Волновасі, і в Жданові! Гучний гучномовець. І роботящий. Працює із шостої ранку і до дванадцятої ночі. Людям і радіо вдома послухати важко, так гучномовець старається. Отож висить, працює той гучномовець, а ми йдемо центральною вулицею. Дивимося — стоять біля парку хлопець і дівчина. Хлопець прикладає руку до серця і щось каже їй, намагаючись перекричати гучномовець. А дівчина розвертається та з усього маху — ляп його по щоці. Підбігаємо:

— Що ви робите? Хіба ж можна так?

А дівчина нам у ліве вухо кричить:

— А чого ж він каже: «Плюю на тебе!»

А хлопець нам гукає у праве вухо:

— То вона не розібрала. Я їй сказав: «Люблю тебе!»

Сяк-так помирили ми хлопця і дівчину.

— І як ви це терпите? — питаємо. .

— Терпимо, Дрібниця! — відповідає хлопець. — Ось приходьте в суботу або в неділю до парку, побачите не таке.

Приходимо. Дивимося. Від стовпа з гучномовцем отак метрів за десять-п'ятнадцять — майданчик для танців. Оркестр. А від майданчика теж метрів за десять-п'ятнадцять — літній кінотеатр. Всі ці три культурні точки працюють одночасно!

— Невже ото, — питаємо, — не можна...

— Ні, — кажуть, — ніззя. Бере, скажімо, чоловік квиток у кіно. Там дивиться кінокартину і під оркестр — чути ж прекрасно! — танцювати може, та ще й слухати, як по радіо Андрій Сова читає гуморески. Он як! Хапати культуру—так хапати в обидві жмені!..

Нахапавшись донесхочу того культурного відпочинку, повертаємося знов у Донецьк. А назустріч...

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

(останній і дещо ліричний)

Назустріч нам ішов добрий приятель Ілля — з дружиною, з окатенькими, губатенькими, дуже втішними двома дітками-дочками.

— Поїдьмо, — каже Ілько, — сьогодні ввечері до Жданова, на море. Завтра, в неділю, покупаємося, добре відпочинемо, а в понеділок рано-вранці і назад.

Як почули це діти, на радощах почали стрибати. У дружини засяяли очі, і вона ніжно пригорнулася до Ілька.

Знали б ми тоді, що мадам Дрібниця уже вирушила до міста Жданова, не стрибали б діти, не сяяли б молоді жіночі очі!

Приїхали до Жданова. Повечеряли (в торбі у нас дещо було). Вранці поснідали і — гайда до моря! Людей, людей ще й народу!

— Тату, мамо! — чуємо гукають Ількові нащадки. — Води!

Пішли. А мадам Дрібниця уже й випередила нас — познімала на цілі кілометри ларки й кіоски, залишила тільки один, та ще візок, де продають газовану воду. Черга — аж-аж-аж! Ми — до кіоска.

— Нема води. Тільки вино, — каже продавець, грайливо посміхаючись.

— Та хто ж у таку спеку п'є вино?

— Ну, то йдіть — он нижче коло ресторану «Золота рибка» два павільйончики.

Приходимо. Черга — і там...

— Мабуть, — каже Ілько, — візьмемо жінку з дітьми та підемо у ресторанчик «Золота рибка». Він — оно! Бо чуєш, діти вже борщу просять.

Ресторанчик. Усі місця зайняті. Офіціантка порадила добратися до вулиці Нахімова — там є їдальня. Плентаємося під спекою. Добулися до вулиці Нахімова. А мадам Дрібниця вже побувала там і на дверях лишила свій жарт: «Неділя — вихідний».

Розпитуємо у людей, де є ще їдальня. Показують у бік берега. Далеченько. Йдемо. Уже й підходимо, а назустріч якийсь чоловік із жінкою кличуть:

— Вертайтеся,—кажуть,—їдальня сьогодні вихідна...

Плентаємося до зупинки автобуса: треба, хоч і далеко, поїхати в центр міста — не можуть же діти цілу добу на сухому пайку сидіти.

— Ідьте, — каже дружина, — спершу ви на розвідку, а то, може, й там...

Поїхали. Поки доїхали — їдальні вже позакривали. Ми в ресторан «Маяк». Вільних місць нема. Грає оркестр. Молодь танцює. Нам не до танців. Беремо у крамниці хліб, ковбасу, масло та іншу суху харч. Повертаємося до дітей та дружини. Лежать під деревом. Ще теплі і ще дихають.

Нарешті, дружина голос подає:

— Ілюшо, збираймося та поїдемо додому — хочу відпочити...

ЕПІЛОГ

Так отака мадам Дрібниця! Всюдисуща і клята молодичка! Чи не пора б уже її вишпурити споміж нас — хай нам нервів не псує!

Отож, коли де з нею здибаєтеся, — не потурайте!

А. КОСМАТЕНКО.

м. Донецьк.

СТРИБОК НА ТОЧНІСТЬ ПРИЗЕМЛЕННЯ

Мал. БЕ-ША

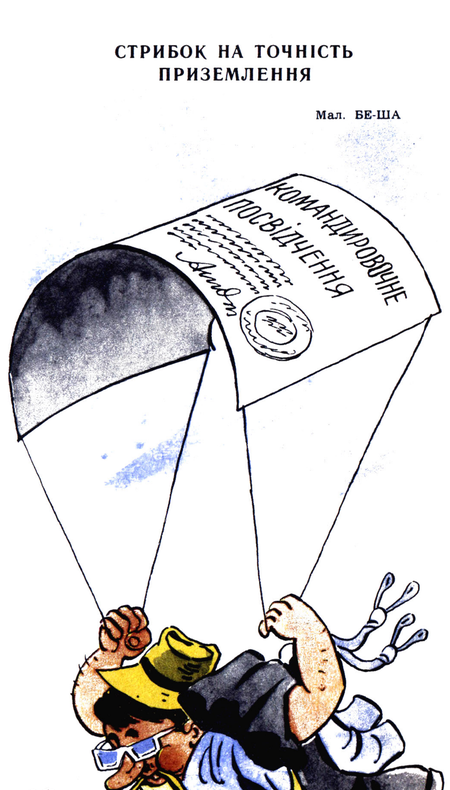

ХТО БУДЕ ГОДУВАТИ!

(ІЗ СХІДНОГО ГУМОРУ)

— Ану, чоловіче, іди-но сюди! —
Гукнув багатій ворожбиту. —
Скажи, скільки бог там мені присудив
На білому світі ще жити?
Звіздар-ворожбит довго плямкав, плював,
Дивився у небо високе,
Шептав щось, бурчав і нарешті сказав:
— Вам жити ще тридцять два роки.
— А скільки, — цікавиться син багача, —
Накажеш мені животіти?
— Ваш вік, мій юначе, до шістдесяти.
Одружитесь, будуть і діти...
— Тоді тридцять два, — зажурився синок,—
Мені тридцять п'ять існувати,
А цілих три роки, як ти вже помреш,
Хто буде мене годувати?

А. ТОРЛЮН.

Нові Санжари,
Полтавської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

МЕТОДОМ ПЕРЕКОНАННЯ

Колись давно в нас у передпокої висіли різки, а пасок мав, між іншим, ще й виховну функцію. З часом пасок вийшов з моди — не тому, що з'явились підтяжки, а тому, що у вихованні дітей дошкільного віку з'явились нові прогресивні методи.

Зараз ми користуємось методом переконання. Це дуже важкий метод. Зате плоди його просто гідні подиву.

Розповім вам, як було розбито віконну шибку. Тобто, як він, мій синочок, розбив першу в своєму житті шибку. Тут, звичайно, нема чого дивуватись, як з страшним брязкотом упало скло на вимощений каменем двір. Досі ми, тобто мій син, нічого не розбивав, якщо не брати до уваги синього глечика для кофе.

Осколля від шибки лежало в дворі, і двірничка наступала на нього босими ногами. Цей факт ще більше згустив атмосферу.

— Ой лишенько, — примовляла двірничка, — тепер доведеться подбати ще й про чужих дітей!..

Тоді мені відразу стало ясно, що треба негайно втрутитися в цю справу.

До цього ми жили спокійно, бо в розбитого колись глечика ще раніш тріснуло вушко. Але тепер, як кажуть, саме життя вимагало мого негайного втручання.

Я почав оту вікопомну розмову з сином про розбиту шибку з запитання:

— Хто ти такий?

— Я — дитина, — відповів син.

Заперечити проти такої відповіді я не міг.

— От бачиш, — сказав я синові, — і я був колись дитиною...

— А ти, татку, був гарною чи поганою дитиною?

— Замовч, — перебив я. — Не базікай так багато. Зараз йде мова не про це. Я, звичайно, був гарною дитиною... Та не в цьому річ. Я мушу з тобою поговорити про серйозні справи. Тобі пощастило, що ти живеш у наш новий час, коли з дітьми розмовляють. Зо мною ніхто не розмовляв; мій батько носив пасок...

— А той пасок був військовий? — жваво поцікавився син.

— Ні, — відповів я, — то був цивільний пасок. Але зараз важливе не це... Я тобі кажу для того, щоб ти зрозумів, що ми, батьки, зараз по-іншому ставимось до дітей. Життя у вас зараз таке, якого ще ніколи не було. Адже вас чекає майбутнє... Але як ти тільки смів подумати, що я, твій батько, міг бути поганою дитиною?!

— Та я цього й не думав! Ти мені подобаєшся.

— Ну, ото ж бачиш, — вів я далі до поставленої собі мети, справа ось у чому: ми тепер виховуємо вас з допомогою переконання, а ви не вмієте цінити цього. Діти користуються тепер такими правами, про які раніш не могли й мріяти. Я розмовляю з тобою, як з дорослою людиною, все пояснюю по-батьківськи, з любов'ю... Та не крутися весь час, заради бога! Стій рівно і слухай, коли батько розмовляє з тобою.

— Гаразд, — покірливо відповів мій син.

— От бачиш, — продовжував я. — Що ми їли сьогодні на обід?

— Кнедлики, — відповів син.

— Так, — сказав я, — кнедлики! А ти говориш про це ніби про дрібничку. А чи розумієш ти, що це означає мати на обід кнедлики?

— Я... — почав синок. — Знаєш, татуню...

— Не перебивай! — різко сказав я. — Твоє щастя, що ти народився п'ять років тому. Якби ти народився раніш, усе було б інакше. Зараз ми хочемо виховати тебе методом переконання... Але як ти міг подумати, що я був поганою дитиною?

— Татуню... — сумно сказав син.

— Що таке? Що ти хочеш?

— Татуню, чи не міг би ти... сьогодні, як виняток... просто дати мені ляпаса й відпустити?.. Я дуже поспішаю. Ми з хлопцями граємо у дворі у футбол...

Л. АШКЕНАЗІ.
Переклад з чеської

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

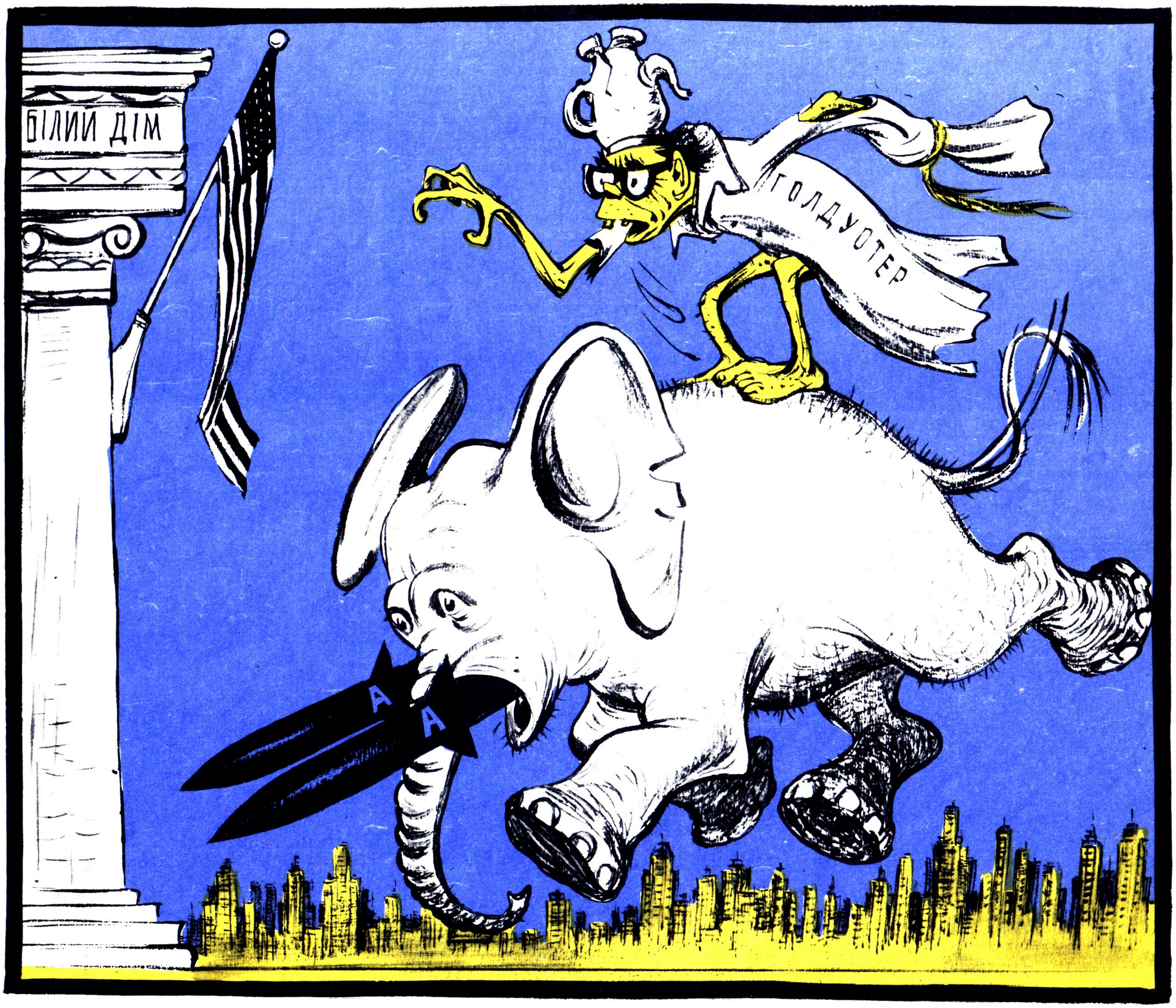

Кінь, на якому Голдуотер збирається в'їхати у Білий дім.

Та й були в кума бджоли

Нарада була глибокою і наскрізною. В управлінні поклали собі перед весняним виїздом у поле оглянути всі ділянки виробництва, заслухавши «місця». Оглядали рільництво і птахівництво, рибництво і бджільництво. Аналізували всеохоплююче і грунтовно. Головуючий на нараді начальник управління товариш Вареник з метою глибшого переплетення науки з практикою випускав на трибуну практиків впереміжку з ученими.

На третій день по обіді, саме в розпалі наукового повідомлення про значення вулика у виробництві меду в північних районах Лісостепу (саме ж про цей район ідеться) — так ото в ту самісіньку хвилину на голову колгоспу «Сходи» Пилипа Івановича Борозну напала дрімота. Підкралася вона несподівано і скажемо одверто — підступно. Спершу залоскотала ліву вію, тоді задзижчала бджолою над правим вухом і, нарешті, склепила обидві повіки. Пилип Іванович впустив свою папку з бронзовим відливом на коліна сусідові з відстаючого колгоспу «Маяк» Гаврилові Івановичу, що висвистував носом поруч.

Про вулики, мабуть, мовилось довго, бо Пилип Іванович устиг пройти клеверищем аж до Махтейового хутора, де, відколи й існує колгосп «Сходи», на цілий сезон розташовується артільна пасіка. Іти було легко. Біля вух ненадокучливо гули бджоли, потім плескала хвилями ріка Журавка. І Пилип Іванович прогулявся б по клеверищу, якби хтось не торснув його в плечі і не гукнув:

— Іди виступай. Товариш Вареник назвав твоє прізвище...

Пилип Іванович, так і не дійшовши до Махтейового хутора, злякано розплющив очі, намацав папку на колінах у відстаючого Гаврила Івановича і нетвердими ногами добрів до трибуни.

Зала вже хвилювалася, гула, наче рій над вуликом, і, щоб виграти час, Пилип Іванович гукнув:

— Товариші! Виконуючи і перевиконуючи, ми досягли...

Аж тоді розв'язав поворозки нової, тільки вчора купленої в райцентровому культмазі, папки. Він не звик читати промов і тепер сердився на кандидата наук, що приспав його своїм дослідженням про вулики...

Проминувши щойно виголошені напам'ять перші два абзаци чітко видрукованої на машинці промови, Пилип Іванович невпевнено шукав найближчого переходу до характеристики виробничих успіхів.

— В результаті несприятливих кліматичних умов,— нарешті втрапивши на потрібне місце, мовив доповідач і ще на хвилину збився з темпу, з досадою подумавши про секретареві викрутаси. «Все він слова шукає, все щоб йому оригінально. Наче не краще було б: «Незважаючи на несприятливі умови».

Але думати над секретаревими викрутасами було ніколи — товариш Вареник сердито позирав вбік трибуни. І Пилип Іванович пішов далі:

— В результаті несприятливих... ми виростили такий урожай зернових і технічних...

Пилипа Івановича явно дратувало секретареве самоуправство, і він сердито, наче й не в залу, а межи очі секретареві кинув гнівно:

— Це абсолютна неправда, товариші! Ми добилися врожаю зернових і технічних у центнерах з гектара: пшениці сім і чотири десятих, кукурудзи шість і п'ять. Сіяли сортом...

Руки в Пилипа Івановича затремтіли, на папері заметлюхали метелики. Зала зненацька перекрутнулася, замовкла, а потім знову загула роями.

Вхопившись за край трибуни, Пилип Іванович ждав тиші і метав громи на секретаря правління Панька.

«Наставив мені ком, песиголовець. Кукурудзи шість і п'ять! Та ж і дурень у районі знає, що в «Сходах» по шістдесят п'ять кукурудзи. Ну, я ж тебе, як прийду... Я тобі... Сякий-такий».

— Ще раз повторюю авторитетно: кукурудзи шістдесят п'ять, і пшениці більше,— сердито гукнув у залу.

Зала знову затихла, підозріло оглядаючи оратора. Комашня лапками перебирала по спині в Пилипа Івановича, а на лобі холонув піт.

— Регламент, — в настороженій тиші відкарбував товариш Вареник і для чогось теленькнув дзвінком.

Пилип Іванович оговтався, відклав убік щойно дочитаний аркуш і приступив до другого.

Думка промайнула блискавкою: обминути, не читати далі про другу бригаду. Пилип Іванович пробіг очима донизу, прочитав про розмах агрохімнавчання, вже намірився відкласти аркуш...

Але злість на Панька душила, сковував страх перед аркушами, що їх секретар акуратно наскладав у бронзову папку.

«Пропустити!» — рятівна думка додала рішучості Пилипу Івановичу. Він обережно взяв аркуш і відклав подалі. І, мобілізувавши сили, прочитав:

— Ми усвідомлюємо, що на даному етапі назва нашого колгоспу не відповідає стану справ. І ми б просили вищі інстанції замінити назву нашого колгоспу... затвердити..,

Комашня з-за спини полізла Пилипові Івановичу межі очі, він змахнув рукою, і папка, посунувшись по трибуні, упала до ніг...

— Регламент! — звівся на ноги товариш Вареник.— І взагалі голова колгоспу «Сходи» тут усякі антимонії розводить — назву колгоспу міняти. Не вийде, товаришу Борозна, не сховаєтесь за назвою. Відповідати доведеться. Розберемося і з усією принциповістю, незважаючи на попередні заслуги...

Пилип Іванович, пригнувшись, ішов до свого місця. Від гніву забивало дух, гнів аж клекотів у ньому.

«Назву міняти надумав! Я тобі покажу, як свої витребеньки в мої промови вписувати. То це ти завше так за моєю спиною? Та я тебе викину з контори, академік».

Аж коли спало на думку рішення звільнити Панька з роботи, стало Пилипу Івановичу трохи легше. Вже він розрізняв гамір у залі, а коли сідав біля Гаврила Івановича, почув навіть слова товариша Вареника:

— Слово надається голові колгоспу «Маяк» Гаврилові Івановичу...

— У мене довідка щодо промови товариша Борозни,— озвалося сусіднє крісло знайомим і водночас таким далеким голосом Гаврила Івановича.

Піт холонув на лобі в Пилипа Івановича. Зала зацікавлено ждала, і Пилипу Івановичу стало душно від тієї зацікавленості. Він дошукував найнищівніших слів, щоб вилити в них гнів на самоуправника й вискочку Панька. Але поряд вже підвівся Гаврило Іванович.

— Дозвольте уточнити.

— Прошу,— милостиво дозволив товариш Вареник.

— Так-от, хочу пояснити. Я вже, так би мовити, виступив.— Мій шановний сусід в порядку дружньої взаємодопомоги... щоб мені не червоніти, прихопив мою папку. Винуват, товариші, не криюсь. Коли ми купували в культмазі, хотів я собі іншого кольору взяти, а продавщиця каже: беріть з бронзовим одливом, як і в попереднього покупця, тобто у Пилипа Івановича. Винен, товариші! А відносно того, щоб міняти назву нашому колгоспові, то я передумав. Ми-таки підтягнемось вже цього літа... То я зопалу про назву. Хай залишається «Маяк», не вік же нам у відсталих ходити.

Зала спочатку замовкла, а тоді вибухнула сміхом.

Микола ІЩЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Керуючий Гвардійським відділенням «Сільгосптехніки» Фліс не міг примиритися з тим, що темпи будівництва його власного будинку явно відстають од вимог сучасності. Тоді Фліс кинув на своє будівництво підлеглий йому автотранспорт і робітників відділення. І власний будинок керуючого пішов швидко рости вгору.

Але після втручання «Перця» Хмельницьке обласне об'єднання «Сільгосптехніки» не оцінило ініціативи домобудівника й за зловживання службовим становищем зняло Фліса з роботи.

НА РІЗНИХ ШИРОТАХ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

ПРО БІЛЕ Й ЧОРНЕ

Чи може біле бути водночас чорним?

Запитайте про це у вельмишановних майстрів пензля, які проживають у Києві, в будинку № 14, по провулку Чекістів. Вельмишановні майстри одноголосно вигукнуть: «Може!» І на доказ цього розкажуть про химерну абстракцію, яка завелася на місці їхнього проживання.

Виявляється, у людей взимку сніг білий, а у них... чорний! Коли ж прочинити квартирку, то чорним залюбки може стати, скажімо, біле мармурове погруддя, а також біле простирадло. І головне, що в подібних протиприродних ультрамодерністських викрутасах ні художники, ні архітектори, що живуть тут, абсолютно не винні. Винен, скажемо прямо, той «мудрець», який навалив попід вікнами квартир величезну купу вугілля для опалення будинку.

А вугілля те, очевидно, уявило себе якоюсь образоперетворюючою продукцією та й мурзає потихеньку білі образи, перетворюючи їх на чорні. А крім того, частує служителів мистецтва своєю густою пилюкою, не даючи нещасним дихати ні взимку, ні влітку.

І хоч художники — народ витривалий, звиклий і до паленої умбри і до усяких інших ультрамаринів, але такої чорної наруги над собою вони більше не хочуть терпіти. Бувши, до того ж, людьми висококультурними і ввічливими, митці поки що не згадують нічиїх родичів, а просто просять прибрати мерщій з подвір'я те капосне вугілля, а будинок приєднати до теплофікаційної мережі ТЕЦ.

Отже, ті, від кого це залежить, порятуйте митців, доки вони вас самих голландською сажею не розмалювали...

ВЕЗУВІЙ У ВІДРАДНОМУ

Тут же таки, на терені славної нашої столиці, у селищі Відрадному спостережено ще одне, не дуже відрадне, явище. На лихо місцевій природі й людям, виник у Відрадному свій власний Везувій, у вигляді деревообробного заводу № 2. Це стихійне лихо вивергає у нижчі шари атмосфери стільки кіптяви й диму, що витримати це може хіба тільки сам директор того вельми димного закладу т. Базилюк І. І.

Звісно, прибрати зовсім той ДОЗ № 2 поки що нема куди, але зробити так, щоб він зменшив дозу шкідливих димових завіс і не так активно псував повітря, напевно, можна.

Так що помисліть, товаришу Базилюк І. І. та іже з вами, на цю тему...

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ

Але хто це сказав, що можна псувати лише настрій і повітря? Нічого подібного. Он, працівники Смілянського міськкомунгоспу на Черкащині, під мудрим керівництвом свого зава т. Тищенка, довели, що з успіхом можна запаскуджувати також і землю.

Місцем своїх дослідів обрали вони польовий табір тракторної бригади колгоспу ім. Леніна, куди й почали возити різні покидьки. Напевно, зацікавило міськкомунгоспівців актуальне питання: скільки мух розведеться влітку на території того табору і якими підручними засобами трактористи виловлюватимуть їх.

А механізаторів, у свою чергу, цікавить не менш актуальне зустрічне питання: як би його спрямувати хоч частину тих мух до кабінетів заступника голови міськвиконкому т. Щербаня та завідуючого райсанепідстанцією т. Онойка, щоб останні врешті заворушилися й позитивно зреагували на багаторазові безуспішні звертання до них голови колгоспу ім. Леніна т. Шалаєва.

ВІД «А» ДО «Б» І НАВПАКИ

Була колись у Полтаві однимоднісінька автобаза Харківського раднаргоспу з одним-однісіньким начальником. Сумне тоді було життя у водіїв. Бо туди їдеш — вантажі везеш, звідти їдеш — теж вантажі везеш... Отак би й досі мучились, коли б щось комусь у голову не стукнуло.

Тепер пішла музика не та! Адже, з тієї одної бази виділили ще й самостійну автоколону, яка перейшла у безпосереднє відання «Головхарківбуду». І начальників і інших штатних одиниць тепер значно побільшало. Та от диво: толку чомусь поменшало! Мчить, скажімо, один водій з точки «А» до точки «Б» порожняком, аж пил курить, по цеглу. У цей же час зустрічний стовп пилюки незаперечно свідчить, що другий водій мчить теж порожняком з точки «Б» до точки «А» по каміння. А потім вони мчать навпаки.

Отак собі й катаються — не інакше, як на радість тим, хто додумався до такої «раціоналізації». За недовгий час встигли лише одного пального накатати небагато і немало — 71703 літри!

«Хай воно горить, те пальне,— міркують обидва начальники т. Герасименко В. Д. і т. Тюкіль М. М., — аби ми не погоріли». Та й то вірно: хіба ж пристало керівникам окремих автогосподарств сушити собі голови якимись там питаннями раціонального використання автотранспорту на спільних засадах?

Ні, тут-таки чи не доцільне було б усуспільнити оті відомчі автогосподарства, а відтак і їхніх начальників...

РАДІОМОРОКА

Існував собі в Удрицькому споживчому товаристві, Дубровицького району, Ровенської області, такий собі радіоприймач. Хто його знає, що з ним сталося, але перестав він передавати не тільки що останні вісті, а навіть прогноз погоди...

Одне слово, направили того приймача поштою на гарантійне лікування до м. Львова, на вулицю Жовтневу, 37. Було це зовсім недавнечко — 31 серпня року 1963-го. Номер квитанції був 510.

Чекали, чекали того приймача назад, та й писати стали. Писали нагадування і в лютому, і в березні 1964 року і, нарешті, довідались, що хворий механізм перекочував до Львівського телеательє, що на вулиці Театральній, 24. Після цих останніх вістей зашився десь капосний витвір техніки і не писне. Напевно, витримує ще якийсь гарантійний строк...

Дуже гніваються нині працівники Удрицького споживтовариства на винуватців тієї радіомороки!

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

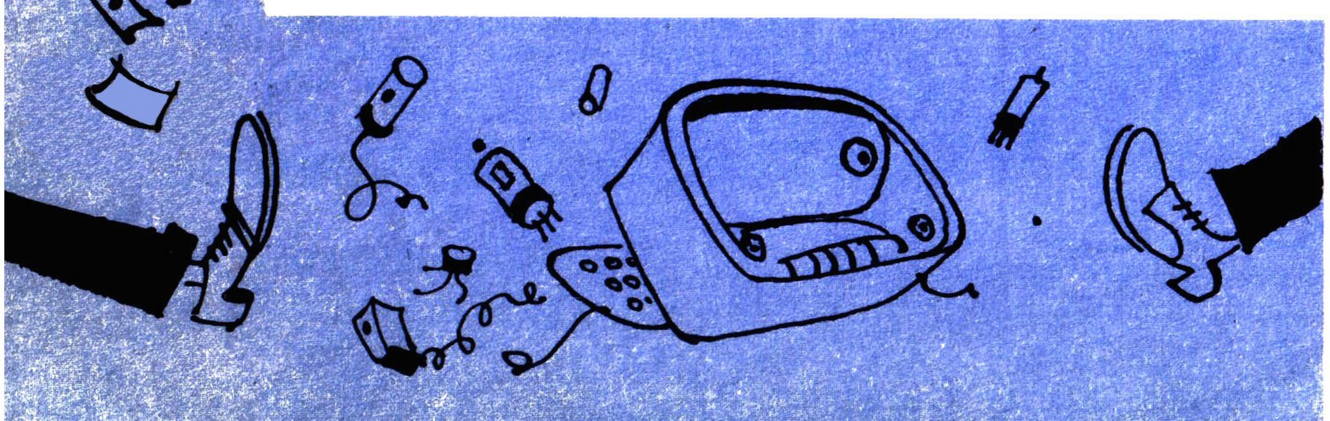

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

«Я ж неодноразово давав обіцянки не пити більше, а ви хочете наказати мене».

«Пропоную ніяких стягнень на тов. Ломаку за цю п'янку не накладати, а підождати до слідуючої...»

(З виступів на зборах).
Надіслав Ю. Р. ПОЛЯРУШ
з с. Любеча, Ріпкинського району,
Чернігівської області.

* * *

«Моя коза Білка в той день була на прив'язі і без нагляду по міському парку не ходила, а тому вважаю, що вона була оштрафована неправильно».

(Із скарги в міліцію).
Надіслав І. ПОДПЕНКОВ,
з м. Новоград-Волинська.

«В заводському клубі я не хуліганив. Я просто був трохи напідпитку і розбив шибку та хотів закурити».

(Із пояснювальної записки).

* * *

«Взаємоперевірка готовності до сівби проводилась поетапно:
а) власне перевірка;
б) обід;
в) прибуття оперативної групи з міліції».

(З виступу на зборах).
Надіслав І. КОНОНОВ
з м. Кіровограда.

ТУГІ ВУЗЛИ

Різні бувають вузли...

Є вузол звичайний, є морський. Є, так званий, гордіїв вузол, а є, скажімо, вузол... зв'язку. Такий вузол часом ні руками не розв'яжеш, ні сокирою не розрубаєш.

Якось, років три тому, дирекція Ільницької восьмирічної школи, Старосамбірського району, Львівської області, подала заявку до Турківського експлуатаційно-технічного вузла зв'язку на встановлення в школі телефона.

Довгенько в Ільнику чекали відповіді на ту заявку. Не дочекалися. Подали другу заявку, третю, потім десяту, потім... надцяту. За тим писанням не зчулися, як і роки промайнули.

За цей час між школою і начальником вузла зв'язку т. Пічею І. І. встановився щільний і нерозривний усний зв'язок. А телефона все не було.

Нарешті, після скарг у вищі інстанції, т. Піча взявся... Ні, не за телефонізацію, а за популяризацію... народних усмішок...

— Казку про те, як солдат бабі кашу з сокири варив, знаєте?.. — спитав він у дирекції.

Навіщо зв'язківцям потрібна була ота казка, дирекція збагнула лише тоді, коли ті почали телефонізувати школу.

— Значить, так, — сказали на вузлі, — щоб встановити вам телефон, ви даєте нам: свої стовпи, свій дріт, свої гаки та ізолятори. А на додачу добудете ще й апарат для зварювання проводів. (Точнісінько, як і той солдат, що, заливши сокиру водою, командував бабі: «Дай солі, крупів, сала — і каша вийде на славу»).

Отакий вузол зав'язали зв'язківці. І школа вимушена була придбати все за свої гроші.

Нарешті пролунав перший телефонний дзвоник. Але він не порадував, а мало не звалив директора школи з ніг. З експлуатаційно-технічного вузла зв'язку повідомили, що згідно з кошторисом за всі матеріали (стовпи, дріт, гаки та ізолятори) і за роботу школа має ще й добрі гроші заплатити.

— От тобі й на! — аж застогнав директор. — Солдат варив з бабиних продуктів кашу, то хоч грошей не вимагав. А тут...

Не меншими майстрами в'язати вузли зарекомендували себе й працівники Крижопільської лінійної дільниці № 3, Тульчинського експлуатаційно-технічного вузла зв'язку, Вінницької області, на чолі з т. Іваненком.

Вони встановили в колгоспі ім. Кірова автоматичну телефонну станцію. Встановити встановили, а звуком її не наділили. Стоїть та станція німа, як риба. Навіть поскаржитись на бракоробів не можна по телефону.

Не одним, а вже подвійним вузлом зв'язали зв'язківці і правління колгоспу ім. XXI з'їзду КПРС, Волноваського району, Донецької області. Уклало правління умову на радіофікацію й телефонізацію артілі з спеціалізованим будівельно-монтажним управлінням, де директором т. Фриз, та дирекцією Донецької радіотрансляційної сітки, очолюваної т. Бейгельзимером.

Ті взялися з ентузіазмом. Перш за все взялися вони за гроші. Одержавши сповна 13150 карбованців (ще в 1962 році), зв'язківці уже без ентузіазму покопалися, постукали, погрюкали та й руки умили. А радіо (138 точок) мовчить. І телефони мовчать. І вузли зв'язку мовчать...

Видно, ждуть, щоб їхні вузли сам міністр зв'язку розв'язав. На менше вони не згодні.

І. СОЧИВЕЦЬ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Завідуючий сільмагом у селі Межирічі (Гощанський район) Кумачов Д. І. завищував ціни на товари, грубо ставився до споживачів. Про це нам написали листа пайовики.

Заступник голови Ровенської облспоживспілки т. Демчук повідомив редакцію, що факти, наведені в листі, повністю ствердились. Кумачова з роботи знято.

★ Про те, що окремі громадяни, які проживають на території Будолюбівської сільради (Житомирська область), займаються браконьєрством, писалося в листі до редакції.

Прокуратура Овруцького району перевірила листа і повідомила, що факти, наведені в листі, мали місце. Зокрема, гр. Солодчук Н. С. убив дику козу. Матеріали на браконьєра передано до народного суду для стягнення збитків, завданих ним мисливському господарству.

★ В одному з листів до Перця розповідалося про те, що керуючий Хмельницьким автотрестом т. Клименко П. М. влаштував свого сина педагога-історика Клименка Н. П. на посаду інженера Кам'янець-Подільської автоколони.

На прохання редакції Хмельницький промисловий облвиконком перевірив цей факт. Секретар облвиконкому т. Морський написав нам, що справді такий факт був. На вимогу облвиконкому педагога Клименка, який за своїм фахом і знаннями нічого спільного з автотранспортом не має, — з роботи звільнено і направлено на роботу за спеціальністю.

Це дуже добре. Але в листі секретаря облвиконкому т. Морського нічого не сказано про те, як відзначив облвиконком щедрого папашу, котрий сотворив чудо і перетворив «карася на порося», тобто свого сина педагога-історика на автоінженера. Сподіваємося, т. Морський у наступному листі напише про це.

Вінегрет з перцем

Мал. Л. КАПЛАНА

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ви перша, яку я покохав!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— О котрій годині відходить?..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

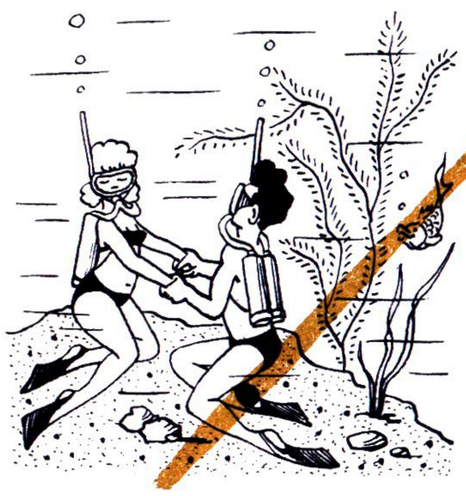

Без слів.

Мал. Л. КАПЛАНА

По гриби.

Мал. БЕ-ША

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Передайте, будь ласка, на склянку води...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

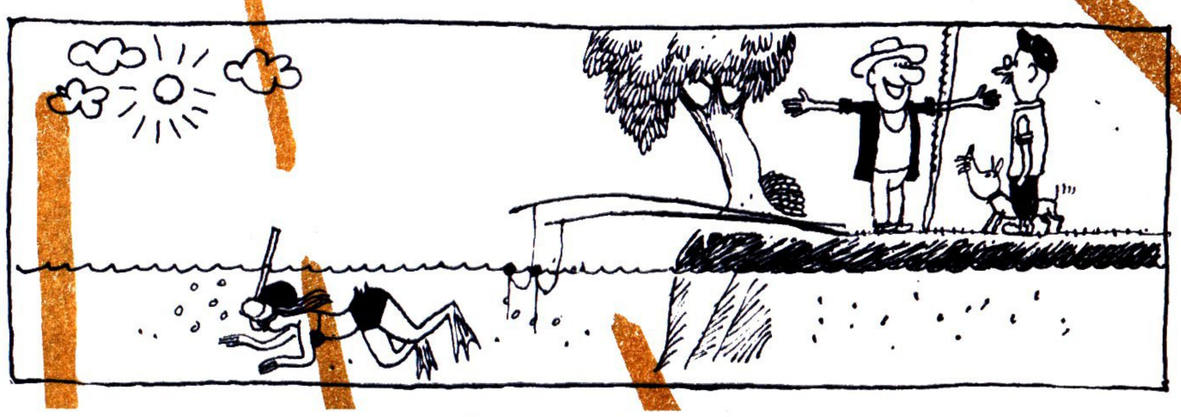

—Ось така зірвалася!..

Редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (530) (на украинском языке). Підписано до друку 17. VII. 1964 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 35461 Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 03408. Тираж 450.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

Сатиричні мініатюри

КІЛЬЦЬОВАНА СВИНЯ

Свині у рило вправили кільце —
Бо перерила клята півгороду.
Вона всім хвалиться: — Оце
За труд мій... нагорода.

А. МАНДРІВСЬКИЙ.

м. Костянтинівка,
Донецької області.

ОБІЦЯЄ

Чіп од пивної бочки кричав усьому люду:
— Залиште там, де був, — і нюхати не буду!..

І. ГУРКІВСЬКИЙ.

м. Севастополь.

ВОСЕНИ СЕРЕД ПТАХІВ

(Коли призначення —
не в теплі краї)

— Ах, ти ж моя Горлиця! —
Він до Курки горнеться.
Справа в тім, що в «Горлиці» —
У Києві — горниці.

П. УСЕНКО,
студент КДУ.

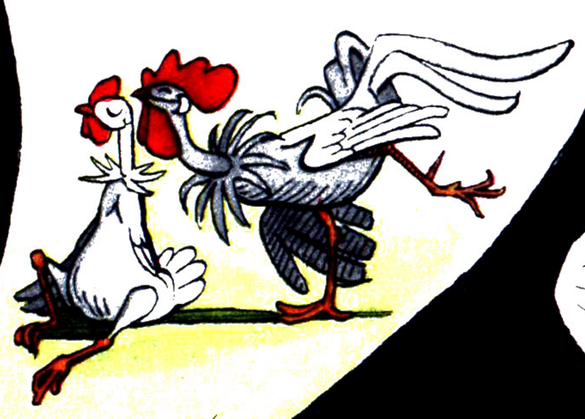

КУЛЬТУРНИЙ ОБІЗВАВСЯ

— Багато безкультурних є, їй-богу, —
Сказав Іван і плюнув на підлогу.

О. ЩЕРБАНЬ.

м. Львів.

ВОВЧА ГОРДІСТЬ

Вовчисько по лісу пустив поговір,
Що нібито він — дуже корисний звір:
«Не дарма ж мисливцю, який мене вб'є,
Держава підвищену плату дає!»

Михайло ХИЖКО.

с. Голоби на Волині.

А НАСПРАВДІ...

Залетів до саду Птах,
а пихатий — просто страх!
На плечах — строкате плаття,
в чемоданчику — манаття,
всім хвалився
біля шпаківні,
що йому — немає рівні,
що Орел — могутня птиця —
і в підметки не годиться.

А насправді то був Шпак,
лиш одягнений не так.

П. ЛАВРИК.

м. Суми.

ЗІЙШЛИСЯ ХАРАКТЕРАМИ

(БАЙКА)

Оса за Трутня вийшла заміж,
Надіялась на мед його легкий.
У Трутня наміри були ті самі ж,
Лише вважав він, навпаки,
Що мед збиратиме вона,
Його жона.
Тепер удвох вони сидять
І одне одного їдять.

Анатолій ГАРМАТЮК.

м. Донецьк.

АХІЛЛЕСОВА ХВОРОБА

А сусід мій не може спати:
Десь бо вичитав з древніх книг,
Що в людини вразливі п'яти,
Що тепер жди біди від них.
Тихі скарги, жалі, протести,
Шле він долі сім літ підряд:
Краще б, — каже, — були протези,
Краще б, — каже, — зовсім без
п'ят.
Все ж бо інше закрите в нього —
Мислі, серце, і очі, й рот,
Так що бідам знайти дорогу
Важкувато було б. Та от
Книжка ця — і не може спати:
Бо ж вночі, гляди не гляди,
Визирають з-під ковдри п'яти...
Жди, сусіде, ой, жди біди!..

Микола ПЕТРЕНКО

м. Львів.

«ВЛІПИЛИ»

— Ви чули, Климе, що Кіндрату
Вліпили ніби за розстрату.
— Так. За ларьок на зборах били,
А потім — у продмаг вліпили.

І. ДЕМЧЕНКО.

с. Котлярівка,
Дніпропетровської області.

ГУСКА НЕ ВИННА

— Як ми побрались, п'ятдесят вже літ,
Отож, ріж гуску, бабо, — каже дід.
— Чому ж це? — обізвалася дружина. —
Хіба ж нещасна гуска в тому винна?

В. БРОВІНСЬКИЙ.

с. П'ятківка,
Бершадського району,
Вінницької області.